

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. V.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Císařem, advokátem, se sídlem Ústí nad Labem, Hrnčířská 55/14, proti **žalovanému: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č.p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2010, č.j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 12. 2010, č.j. „X“, kterým žalovaná s odkazem na ustanovení § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SocZab“), a ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla námitky žalobce a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č.j. „X“ ze dne 11. 8. 2010 potvrdila. Tímto rozhodnutím Česká správa sociálního zabezpečení žalobci podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a dle článku II bod 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., zákon č. 582/1991 Sb., a některé další zákony, snížila od 6. 10. 2010 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši dosud pobíraného invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, jelikož dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2010 je žalobce

invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 45%.

V žalobě žalobce uvedl, že dne 24. 7. 2008 při výkonu zaměstnání u zaměstnavatele Měď Povrly, a.s. utrpěl závažný pracovní úraz, kdy došlo k traumatické skalpaci pravé ruky od špičky prstů s amputací distálního článku palce. Uvedl, že se jeho zdravotní stav od vzniku úrazu rozhodně nezlepšil, naopak se podrobuje dalším lékařským zákrokům. Namítl, že posuzující lékař OSSZ si před posouzením zdravotního stavu žalobce nevyžádal aktuální zdravotní dokumentaci z Fakultní nemocnice Praha – Vinohrady, kde se žalobce podrobuje léčbě. V důsledku amputace pravé ruky není žalobce schopen vykonávat prakticky žádnou manuální práci, ke které je odborně vzdělán, a kterou vykonával před vznikem pracovního úrazu, ale ani jinou manuální práci. Tato specifika vůbec nebyla v posudku o invaliditě ani v následném rozhodování žalovaného vzata v úvahu. Žalobce navrhl, aby byl proveden znalecký posudek o jeho zdravotním stavu pro posouzení snížení pracovní schopnosti po vyžádání jeho úplné zdravotní dokumentace.

Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že v řízení o námitkách byl znovu posouzen zdravotní stav žalobce, o kterém byl dne 15. 12. 2010 vypracován posudek č.j. LPS/2010/220-NR-UST-CSSZ. Výsledkem posouzení bylo, že k datu vydaného rozhodnutí je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti stav po traumatizované rukavicové skalpaci pravé ruky od špičky prstů po báze metakarpů s amputací distálního a lézí dlouhých natahovačů prstů. Jedná se o zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., oddílu B, položce 5, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35%. Vzhledem k dalšímu postižení se podle § 3 odst. 1 této vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10%, celkově činí 45%. Žalovaný proto vydal dne 16. 12. 2010 rozhodnutí, kterým námitky zamítl a potvrdil rozhodnutí ze dne 11. 8. 2010 o snížení invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Žalovaný navrhl přezkoumání zdravotního stavu žalobce PK MPSV ČR, která posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění.

Při jednání soudu dne 26. 9. 2011 žalobce odkázal na obsah žaloby a znovu popsal své zdravotní problémy. Dále uvedl, že zdravotní posudky, které jsou součástí spisu, hovoří o tom, že zdravotní stav žalobce se nezměnil oproti zdravotnímu stavu, který zde byl, když byl žalobce posuzován a přiznán mu invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. Rozsah jeho zdravotního postižení se nezměnil. Dále uvedl, že samotná změna právního předpisu nemůže vyvolat změnu stupně invalidity, když zdravotní stav žalobce se nezměnil a ani změnit nemůže směrem k jeho zlepšení. Pouhou změnou právního předpisu nelze dle názoru žalobce řešit situaci tak, že přiznanou invaliditu III. stupně žalovaný sníží na invaliditu I. stupně. Žalobce navrhl, aby byl do řízení přizván znalec, který by posoudil invaliditu žalobce právě s přihlédnutím k výše uvedeným specifickým.

Při jednání soudu dne 6. 8. 2012 setrval žalobce na svém stanovisku, poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno a navrhl vyhovění žalobě.

Pověřená pracovnice žalované při jednání soudu dne 26.9.2011 a dne 6.8.2012 setrvala na napadeném rozhodnutí a odkázala na vyjádření žalovaného ze dne 3. 5. 2011.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí

a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s.. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Předně je nutno uvést, že soud o věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 26. 9. 2011, č.j. 16 Ad 6/2011-32, kterým soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí jemu předcházející. V rozsudku konstatoval, že se nespokojil se závěry lékařů OSSZ a ČSSZ a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si odborný posudek PK MPSV. Komise podle soudu jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce byl jednání komise přítomen a byl přešetřen odborným lékařem z oboru ortopedie. Vzhledem k tomu, že ve věci byly vypracovány tři posudky o zdravotním stavu žalobce, které dospěly ke stejnému závěru, soud považoval za nadbytečné, a proto zamítl provedení důkazu znaleckým posudkem. Krajský soud však žalobu shledal opodstatněnou z jiných důvodů. Odkázal na správní řád upravující řízení ve věci invalidity. Podle krajského soudu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy jeho odůvodnění nesplňuje náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu. Odůvodnění tohoto rozhodnutí totiž obsahuje pouze citaci právního předpisu a dále jen obecné tvrzení, že podle posudku OSSZ Ústí nad Labem již žalobce není invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale byl uznán invalidním pouze pro invaliditu prvního stupně, neboť jeho pracovní schopnost poklesla o 45%. Také posudek OSSZ Ústí nad Labem je pouze obecný a odkazuje pouze na znění zákona resp. vyhlášky, aniž by v něm bylo odůvodněno, jak posuzující lékař k závěrům dospěl. Tím, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá úvahu správního orgánu, kterou se řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí a z rozhodnutí není patrné, zda žalobci byla dána možnost se k posudku a dalším podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, zda vznesl nějaké námítky a jak se s nimi správní orgán I. stupně vypořádal, shledal soud toto rozhodnutí nepřezkoumatelným. V tom případě měl ovšem žalovaný v řízení o námitkách toto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení podle § 90 odst. 1 správního řádu. Za těchto okolností soud zrušil rozhodnutí obou stupňů pro vady řízení spočívající v tom, že žalovaný přezkoumával nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Soud přiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8640 Kč.

Ke kasační stížnosti žalovaného však Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek krajského soudu zrušil, a to rozsudkem ze dne 15. 2. 2012, č.j. 6 Ads 8/2012-28. Nejvyšší správní soud uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje celkem čtyři krátké věty odůvodnění, z nichž jedna spočívá v citaci zákonného ustanovení (§ 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění) a dvě další se odvolávají na posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem vydaného dne 15. 4. 2010. Stručnost odůvodnění ovšem sama o sobě nemusí znamenat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V tomto případě je z rozhodnutí zřejmé, o jakou dávku se jedná (invalidní důchod, konkrétně rozhodnutí o změně stupně invalidity), od jakého data žalobci náleží (od 6. 10. 2010 ve stejné výši jako doposud, po uplynutí třinácti měsíců v jiné, později stanovené částce), ve výroku je uvedeno příslušné právní ustanovení [§ 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění] a ačkoli je

odůvodnění nesporně velmi strohé, odkazuje na posudek, který lze jednoznačně identifikovat místem i datem vydání, i na míru poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti (45%). V této fázi řízení žalobce ještě neuplatňoval námitky nebo návrhy, s nimiž by se dál správní orgán I. stupně musel v odůvodnění vypořádat ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Je pravdou, že v odůvodnění absentují úvahy, kterými se správní orgán řídil, tyto jsou ovšem seznatelné z posudku, který měl žalobce k dispozici. Lze shrnout, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně v této věci nepovažuje Nejvyšší správní soud, na rozdíl od krajského soudu, za nepřezkoumatelné s ohledem na dostatečnou oporu skutkových podkladů v obsahu spisu a zjevnost právní úvahy správního orgánu I. stupně. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na ustanovení § 88 odst. 8 SocZab, které vylučuje použití ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tedy možnost odvolacího orgánu napadené rozhodnutí nebo jeho část zrušit a vrátit věc k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

Nejvyšší správní soud též poukázal na svůj rozsudek ze dne 6. 8. 2008, č. j. 3 Ads 45/2008 - 46, podle něhož „při odnímání pobírané dávky důchodového pojištění podmíněné dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem je posudková komise MPSV ČR povinna přesvědčivě odůvodnit, v čem spočívá zlepšení nebo stabilizace zdravotního stavu pojištěnce při porovnání s obdobím, kdy odnímaná dávka byla přiznána, případně zda odnímaná dávka nebyla přiznána na základě posudkového omylu“. Na nyní posuzovaný případ lze tento závěr rovněž dle Nejvyššího správního soudu vztáhnout, neboť žalobce opakovaně namítal, že jeho zdravotní stav se proti době, kdy byl uznán plně invalidním, vůbec nezměnil, a změna jeho zdravotního stavu k lepšímu nevyplývá ani z posudků lékařů založených ve správním spise. Pokud změna zařazení žalobce vyplývala ze změny právní úpravy (zde zejména vyhlášky o posuzování invalidity), bude úkolem krajského soudu zabývat se tím, zda tato skutečnost byla v napadeném správním rozhodnutí náležitě odůvodněna. Konečně Nejvyšší správní soud poukázal i na nesprávný výpočet náhrady nákladů řízení žalobce.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 8. 2010, č.j. 720 217 9556, kterým byl žalobci snížen od 6. 10. 2010 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši dosud pobíraného invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, bylo vydáno na základě posudku lékaře pověřeného vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem, který v posudku o invaliditě ze dne 15. 4. 2010, který při posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobce vycházel ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. M. V. a z dokumentace Klinik plastické chirurgie Praha – Vinohrady ze dne 2. 10. 2009, dospěl k závěru, že žalobce je invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění; nejde již o invaliditu třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, ani nejde o invaliditu druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ale jde o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Dle závěru dotyčného lékaře z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce pouze o 45%. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV., odd. B, položce 5, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35%. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle § 3 odst. 1 této vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10%, celkově činí 45%.

Na základě námitek žalobce proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 11. 8. 2010, č.j. 720 217 9556, které žalobce podal dne 9. 9. 2010, byl vypracován dne 15. 12. 2010 posudek o invaliditě, a to posuzující lékařkou MUDr. D. H.. Při posouzení

zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobce vycházela lékařka ze zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře MUDr. M. V. ze dne 10. 2. 2010, z dokumentace Kliniky plastické chirurgie Praha – Vinohrady ze dne 2. 10. 2009 a z dokumentace ambulance plastické chirurgie FN Vinohrady z 14. 10. 2008 až 13. 10. 2009. Posuzující lékařka dospěla k závěru, že u žalobce jde o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce pouze o 45%. Posuzující lékařka dospěla k závěru, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV, odd. B, položce 5, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35%. Vzhledem k dalšímu postižení zdravotního stavu se podle § 3 odst. 1 této vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10%, celkově činí 45%.

V tomto řízení soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu posoudil věc následujícím způsobem.

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění platí, že pokud se zjistí, že nárok na důchod nebo na jeho výplatu zanikl, důchod se odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. Podle odst. 4 stejného paragrafu se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření.

Podle odst. 3 stejného paragrafu pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Způsob posouzení a procentní míru poklesu pracovní schopnosti, pak stanovuje prováděcí předpis, konkrétně vyhláška č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci byl žalobci snížen od 6. 10. 2010 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně ve výši dosud pobíraného důchodu pro invaliditu třetího stupně, a to podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 45%. V rámci námitkového řízení byl zdravotní stav žalobce opět posouzen, a to posudkem o invaliditě ČSSZ ze dne 15. 12. 2010, č.j. LPS/2010/220-NR-UST_CSSZ, ve kterém bylo konstatováno, že k datu vydání napadeného rozhodnutí se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav dle ustanovení § 26 zákona o důchodovém pojištění, je invalidní podle § 39 odst. 1 tohoto zákona, nejde již o invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) tohoto zákona, ani nejde o invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, ale jde o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce celkově o 45%.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je existence invalidity pojištěnce ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni 16. 12. 2010, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda pokles pracovní schopnosti u něho činil nejméně 35%, resp. zda byly splněny podmínky pro invaliditu třetího stupně dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění.

Jak již bylo výše zmíněno, napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem a závěrem posuzující lékařky ČSSZ MUDr. H., kteří učinili v obou případech posuzování žalobce shodný závěr o poklesu jeho pracovní schopnosti. Soud se s tímto závěrem lékařů nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ustanovení § 52 odst. 1 v návaznosti na ustanovení § 77 s.ř.s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“), která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 SocZab povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles pracovní schopnosti a zaujala posudkový závěr o invaliditě žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 13. 7. 2011. Žalobce byl jednání komise přítomen a přešetřen odborným lékařem z oboru ortopedie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů, obvodní zdravotní dokumentace a vyšetření žalobce pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce byl invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, následkem úrazu ze dne 24. 7. 2008. Šlo o invaliditu prvního stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, nešlo o invaliditu druhého nebo třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) nebo c) téhož zákona. Šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nedosahoval však více než 49%.

Komise konstatovala, že pokles pracovní schopnosti hodnotí dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. podle kapitoly XV, oddíl B, položka 5, písm. c) 35% (30-35%). Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 odst. 2 této vyhlášky zvyšuje o 10%. Celková míra poklesu pracovní schopnosti je 45%. Komise konstatovala, že se jedná o stav po traumatu pravé ruky s rezultující defigurací, ale s částečným zachováním úchopové schopnosti a s možností zapojení horní končetiny do běžných činností. Komise konstatovala, že se jedná o relativně mladého posuzovaného, který pracoval vždy ve středně těžkých dělnických profesích. Vzhledem k věku byl posuzovaný schopen rekvalifikace. Obecně byl žalobce schopen vykonávat lehké pomocné dělnické práce, hlídací a manipulační činnost s pomocí PC, práce v chráněných dílnách apod.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že komise jednala v řádném složení, že posudek ze dne 13. 7. 2011, který je jedním z důkazů v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobce byl přítomen při jednání komise, a byl přešetřen odborným lékařem z oboru ortopedie. Lékaři komise shodně jako lékař Okresní správy

sociálního zabezpečení Ústí nad Labem a posuzující lékařka ČSSZ MUDr. H. ohledně míry poklesu pracovní schopnosti žalobce dospěli k závěru, že dosahuje 45%, žalobce tak splnil podmínku invalidity dle zákona o důchodovém pojištění, ale nesplnil podmínku pro přiznání invalidity třetího stupně, a to minimálně 70% míry poklesu pracovní schopnosti (§ 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění). Vzhledem k tomu, že ve věci byly vypracovány celkem tři posudky o zdravotním stavu žalobce, které dospěly ke stejnému závěru, soud nepřipustil provedení důkazu znaleckým posudkem soudního znalce, a to pro nadbytečnost.

Nejvyšší správní soud výslovně uložil zdejšímu soudu zabývat se tím, zda byla v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněna změna zařazení žalobce do stupně invalidity. Předně je nutno uvést, že žalobce ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 71 odst. 2 s.ř.s. nenamítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Soud v takovém případě může zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pouze v případě, že nedostatečné odůvodnění brání dalšímu přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, 7 Azs 79/2009, www.nssoud.cz). Takovou vadu soud v napadeném rozhodnutí neshledal. Je pravdou, že v napadeném rozhodnutí není výslovně uvedeno, že ke změně zařazení žalobce došlo s ohledem na změnu právní úpravy, je to ovšem patrné při bližším rozboru v rozhodnutí uvedeného právního předpisu, o němž se kvalifikace postižení žalobce opírá. V napadeném rozhodnutí je uvedena klasifikace zdravotního postižení žalobce podle vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2010, tedy až po přiznání invalidního důchodu žalobci. Tato vyhláška jinak kvalifikovala jednotlivá zdravotní postižení, než předchozí právní úprava zakotvená ve vyhlášce č. 284/1995 Sb. Žalovaný poukázal na to, že na zdravotní postižení žalobce dopadá kvalifikace uvedená v kapitole XV, oddílu B, položce 5c, přílohy k vyhlášce č. 359/2009, u které je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 30% až 35%. Dále žalovaný pro srovnání uvedl, že i v případě anatomické ztráty ruky je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 35%. Soud tak upozorňuje, a vyplývá to i z napadeného rozhodnutí žalovaného, že i při maximálním dalším navýšení procentní míry poklesu pracovní schopnosti pro další zdravotní postižení či ztrátu kvalifikace o 10% podle § 3 odst. 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb., může dosáhnout maximální míra poklesu pracovní schopnosti při uvedeném postižení podle platné právní úpravy max. 45%. Tak tomu bylo i v případě žalobce, který tak dosáhl maxima ohodnocení poklesu pracovní schopnosti podle platné právní úpravy účinné při kontrolním posuzování zdravotního stavu žalobce. Část odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného odkazující na vyhlášku č. 359/2009 Sb. musí být posuzována v souvislosti s odůvodněním odkazujícím na ustanovení § 39 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění stanovující jednotlivé procentní míry poklesu pracovní schopnosti nutné k dosažení určitého stupně invalidity. Celkově tak odůvodnění rozhodnutí žalovaného dává jasnou představu o tom, že žalobce nemůže dosáhnout vyššího stupně invalidity pro nesplnění dostatečného počtu procentních bodů poklesu pracovní schopnosti stanoveného pro jeho postižení. Závěrem soud dodává, že byť napadené rozhodnutí žalovaného vykazuje deficit dostatečné názornosti důvodů pro změnu zařazení žalobce do stupně invalidity, lze ho celkově hodnotit jako přezkoumatelné a ještě vyhovující nárokům na přezkum soudem.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem, dne 6.8.2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení

Renata Rilke